

Fakta

Född: 1951

Familj: Man, två barn
och fyra barnbarn

Bor: Jönköping

Uppväxt: I Vänersborg

En idrottsarbetare minns

Av CICKI ERICSSON

– Kan inte du som pionjär och mångårig idrottsarbetare skriva något om dina erfarenheter när det gäller idrott och jämställdhet till "Småländska idrottsminnen". Det undrade min gamla vän, arbets- och studiekamrat Yvonne Dolck Lagrell, redaktör för detta medlemsblad. Svårt att säga nej till!

År 1974, i stort sett samtidigt, fick Yvonne och jag möjligheten att börja arbeta på Smålands Idrottsförbund (SmIF). Det var Lasse Tegnér, dåvarande kanslichefen, som skapade förutsättningar för detta. En fin chans med tanke på att vi båda utbildats till Akademiska Idrotts- och fritidskonsulenter i Lund, som var först i landet med det konceptet. Min roll var till att börja med idrottsadministration rent allmänt, men också en del verksamhetsanalys och utredningsarbete.

Är det du som ska prata?

Det var en rolig och lärorik tid med hög trivsselfaktor. Vi fick också vara med ute på fältet. Jag fick exempelvis presentera utredningen om den regionala finansieringen vid landstingsuppväkningar tillsammans med Lasse T och Lars-Åke Lagrell, då utbildningskonsulent i Småland. Ett annat exempel är föreningsbesök för Smålands FF:s räkning som handlade om föreningsutveckling och lansering av fotbollsskolan.

Det var nog vid föreningsbesöken det blev uppenbart att jag var "ovanlig", oftast ensam tjej bland män i olika åldrar. Jag minns bl.a. en tidningsrubrik från ett besök som kan tala för sig själv: "Käck idrottsflicka lärde Alf planera klubbarbetet". Det hände också att man möttes av frågan "Är det du som ska prata", eller "Kommer du ensam"? En snäll kommentar efteråt skulle ju kunna uppfattas som en ren förolämpning, typ "Det gick ju bra det här", men jag bara log.

Småländsk Idrott

AKTUELLT FRÅN SMÅLANDS IDROTTSFÖRBUND

Ärgång 8

Nummer 3

1977

Vid Smålands Idrottsförbunds 75-årsjubileum och SDF-konferens fick samtliga deltagare IK Sverige-tröjor för att göra reklam för landets största folkrörelse — idrotten.

På bilden hälsar delar av kansligänget välkomna till jubiléet, från vänster "Ia", "Cicki", Lasse, Yvonne, Agnetha och Sven-Olof.

Landstings- anslagen

— IDROTTENS ÄSKANDE
1978

Sid. 3

Motionsrådet

— PRESENTERAR NY MÅL-
SÄTTNING

Sid. 8

Planeringsarbete vid Smålands Idrottsförbunds 75-årsjubileum 1977.

Från vänster: Ia Johannesson, Cicki Carlsson (nu Ericsson), Lars Tegnér, Yvonne Dolck (nu Lagrell), Agneta Larsdotter och Sven-Olof Elm.

Roligt men slitsamt

Annars hade jag nog inte funderat speciellt mycket över jämställdheten. Jag tyckte inte det var en stor fråga. Det handlade väl bara om att gå in och göra ett bra jobb. Så kunniga och medvetna som tjejerna var, så skulle vi väl snabbt kunna ändra på "gubbdominansen". Jag vet – det var *lite* aningslöst.

Hösten 1976 fick jag tjänsten som idrottskonsulent i Småland (Yvonne blev samtidigt utbildningskonsulent), och vi blev anställda av Riksidrottsförbundet (RF). Vi var bland de första i landet, och fick ett helt gäng grabbar landet runt som kollegor. Inte heller det kändes konstigt. Vi hade samma roll, samma utmaningar att hinna med alla utvecklingsuppdrag, alla sena kvällar och resor. Kollegialitet och respekt kan man säga.

Fältarbetet, som var minst lika viktigt då som nu, handlade om långa resor i bil, oftast i mörker. Då var Småland stort – med 31 kommuner och 2 000 föreningar, och vi var två eller tre konsulenter som skulle genomföra det hela. I en tid utan mobiltelefoner och gps. Ni fattar. Var man sen till ett möte fick man stanna vid en mack eller telefonkiosk. Att anlända till en klubbstuga eller bygdegård där man nyss slagit på värmen var mer regel än undantag. Då fick man jobba sig varm, kanske vid OH-apparaten, den tidens pedagogiska finess.

Bodil Fager Bergqvist var den första kvinnan i Smålands Idrottsförbunds styrelse. Jämställdhetsprojekten kom och gick. Bodil och Cicki var pådrivande.

Smålandsidrottens styrelse efter årsmötet 2015. Småland var tidigt ute med gemensam styrelse för DF och SISU. Årsmötet var Cickis sista som distriktsidrottschef och Rickards sista som styrelseledamot. I januari 2016 tillträdde han som ny chef i Småland.

Föreningsbesöket/föreningsledarträffen eller utbildningar i föreningskunskap kändes meningsfulla och gav mycket tillbaka. Det handlade också mycket om utveckling av barn- och ungdomsidrotten, tidig specialisering, samverkan med skolan, etik- och moralfrågor, antidoping och föräldraengagemang (frågor lika aktuella då som nu).

Men – det var svårt att räkna till. I jakten på effektivare arbetssätt lanserade vi kommunbesöken, ett samlat grepp att nå såväl föreningar som kommunala företrädare. Ett genombrott även idrottspolitiskt, och helt i harmoni med mitt eget motto: att nå största möjliga effekt, med minsta möjliga insats. Kommunbesöken lever, något modifierade, än idag.

Riksidrottsförbundet lyfte frågan

I slutet av 1970-talet fokuserade RF starkt på jämställdhetsfrågan och det började mer och mer handla om ett systematiskt arbete för att förbättra förutsättningarna för tjejdrott. Statistiken talade sitt tydliga språk. Det var uppenbart att det måste sättas in styrmedel och resurser för att få fart på utvecklingen.

Jämställdhetsmål sattes upp och handlingsplaner upprättades centralt och regionalt. Inledningsvis handlade det mycket om att sätta frågan på dagordningen, öka kunskapen om tjejer idrott, jobba med attityder, stärka det kvinnliga ledarskapet samt förbättra rekrytering och utbildning av kvinnliga ledare. Olika satsningar kom och gick, t.ex. "Kvinnoidrottens nya giv" och "En tjej till". Varianter av tjejkurser avlöste varandra, och gav både yngre och äldre tjejer en fördjupad kunskap och en del redskap för arbetet på hemmaplan. Bodil Fager Bergqvist blev 1977 första kvinnan i SmIF:s styrelse, och vi jobbade ett antal år tillsammans just med jämställdhetsfrågorna.

Jämställdheten inom idrotten hänger nära samman med samhällsutvecklingen. I min egen familj delade vi på ansvar på ett bra sätt. Börje, även han idrottsarbetare, och jag hade samsyn och god nytta av varandras engagemang. Idrotten är en gemensam nämnare även för våra vuxna barn, som i dag är både ledare och aktiva, och fyra aktiva små barnbarn som har kul i flera idrotter!

Från då till nu – med facit i handen

Det har hänt massor i samhället och i idrotten! Tjejidrotten har utvecklats på bred front, i många idrotter toppar vi internationellt. På ledarsidan har vi många framgångsrika kvinnor. Resursfördelningen har blivit mer likvärdig, men det är en bra bit kvar.

Det kan inte nog understrykas hur viktiga de samlade åtgärderna på olika nivåer har varit för utvecklingen. Men det är några saker jag tycker är särskilt viktiga:

- **Kvinnliga förebilder bland aktiva, tränare, ledare och förtroendevalda. Ge möjligheter.**
- **Ett viktigt steg var när Karin Mattsson 2005 valdes som RF:s första kvinna på ordförandeposten 2005.**
- **Förpliktigande beslut i stadgar där de första kom 1995 (för RF, DF, SF och SDF). Gillar egentligen inte kvotering, men det behövdes. Det är först därefter som vi sett en markant ökning av kvinnor i styrelser och valberedningar.**
- **Med SISU Idrottsutbildarnas tillkomst breddades utbildnings- och bildningsverksamheten och gjorde den mer tillgänglig på hemmaplan. Där var tjejerna väl representerade.**
- **Jämställdhetsintegrering, dvs. att man i allt rekryterings-, planerings- och utvecklingsarbete har jämställdhetsglasögonen på.**
- **Att både män och kvinnor vill ha förändring på riktigt, och visar det.**
- **Arbets- och ansvarsfördelning där delat ledarskap och mentorer kan vara bra redskap.**

Själv har jag mycket goda erfarenheter av lagarbete, men med stort eget ansvar. Under hela resan var arbetet i vår ledningsgrupp oerhört värdefullt. Vi bollade idéer om hela verksamheten, stämde av, planerade, verkställde och följde upp. Ordning och reda och god support! Det vi gjorde, Lasse, Håkan, Lars-Åke, Sven-Olof och Yvonne, har fortsatt och vässats tillsammans med andra medarbetare under alla år. Så viktigt. Måste även säga att samspelet med styrelsen var ett lagarbete. Speciellt intressant var det när vi började arbeta med personunion i styrelsen (SmIF/SISU), och var något av föregångare i landet.

Jag tycker att jag haft en fantastisk resa i olika roller inom idrotten. År 1988 flyttade RF över konsulenterna till distrikten, och jag blev åter anställd i SmIF. Där blev det mer och mer arbete med kommunikation, folkhälsofrågor och idrottspolitik. 1999 blev jag distriktschef i Småland, en av de första tjejerna i landet, och 2002 blev jag gemensam distriktsidrottschef för SmIF och SISU, på nytt anställd av RF, och flitigt engagerad i olika centrala uppdrag. Men det är en helt annan historia!

2016 var det helt plötsligt dags att gå i pension efter 42 år med idrott som yrke (och också som förtroendevald på förenings-, SDF- och SF-nivå). Jag har inte lämnat "idrottsarbetet" helt. Jobbar i styrelsen för Riksidrottens Vänner, en förening för erfarna idrottsledare, och håller kommunikation och kontaktnät levande! Så trevligt. ■